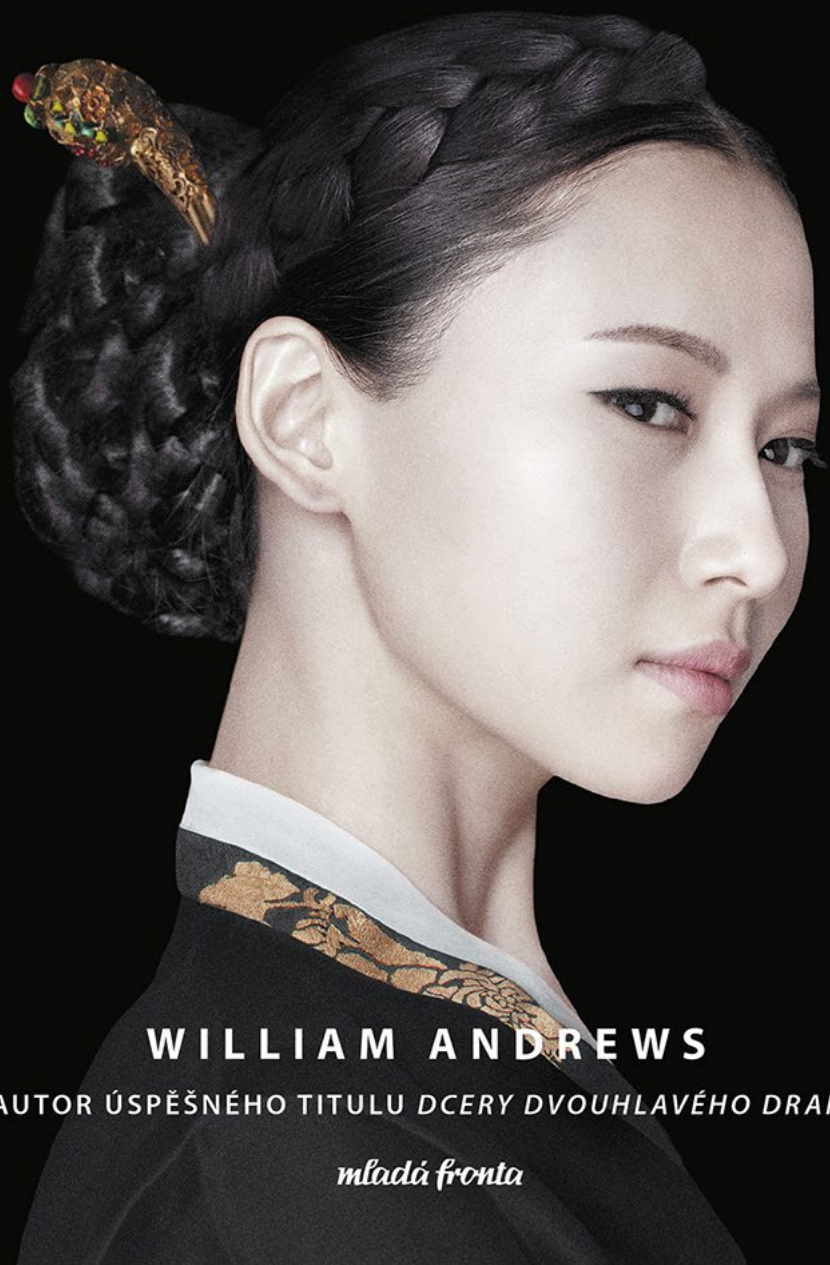

DRAČÍ KRÁLOVNA

WILLIAM ANDREWS

AUTOR ÚSPĚŠNÉHO TITULU *DCERY DVOUHLAVÉHO DRAKA*

mladá fronta

Dračí královna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

William Andrews

Dračí královna – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DRAČÍ KRÁLOVNA

WILLIAM ANDREWS

DRAČÍ KRÁLOVNA

mladá fronta

Mému mistru Kang Huinovi

Vyblednou léty barvy, syté tóny zmizí
dotykem deště, temným kouřem ohňů.
Však vaše sláva bude věčně živá
v básních, v nichž obraz promění se v píseň.
Klenotům slov čas oheň neukradne,
nevezme vůni větříkům, co vanou
do dlouhých věků příštích z vaší duše.

Kan Song (1427 – 1456)

JEDNA

Korea. Kruci. Jsem vyčerpaný, a to tam ještě ani nejsme. Patnáct hodin ve vzduchu a ani minuta spánku. Pane Bože, jak já bych si přál, abych tohle dneska nemusel podnikat. Pro mě a Čini tohle načasování nemohlo být horší. Vnímám každý pohyb letadla, a tak cítím, když začneme klesat k Soulu. Můj stevard Derek odnese odpadky a zeptá se, jestli před přistáním ještě něco nepotřebuju. Ano, potřebuju. Ještě pár lahviček té dvanáctileté whisky, které se podávají v první třídě. Odpovím ale, že nic, a narovná si opěradlo sedadla na přistání. Po dlouhém pobytu v těsném prostoru letadla si připadám celý ulepený a začíná mě ošklivě bolet hlava.

Znovu si v duchu opakuju svůj úkol, abych nemusel myslet na situaci doma. „Pomozte nám zabránit třetí světové válce,“ řekla mi ministryně zahraničí, když mě vysílala. Opravdu použila výraz „třetí světová válka“. To je celá ona – přehání. Ve Washingtonu to ostatně dělají všichni. Je to nekonečný seriál, sedm dní v týdnu na největším jevišti světa. Původně se válka měla strhnout na Blízkém východě, jenomže to už je minulost. To už lidi nudí. Show potřebuje nové kulisy. Ačkoli při tom, co se tady teď děje, možná přece jen nepřeháněla tak moc.

Nikdy mě nenapadlo, že si mě vyberou na něco takhle velikého. Nate Simon, zvláštní tajemník ministerstva zahraničí s posláním zabránit třetí světové válce. No jasně. Hlavně jde o to, že jsem Američan a mluvím korejsky. Učil jsem se tři roky na střední a čtyři na Michiganské univerzitě. V životopise korejština asi vypadala dobře. Práva na Kalifornské, a pak jsem dostal nabídku od svého senátora, abych pracoval v jeho washingtonské kanceláři. A tam jsem se seznámil s Čini. To taky pomohlo, že jsem si vzal Korejku. Pár let nato další telefonát, tentokrát z ministerstva zahraničí. Dva roky v Koreji, pak zpátky do Washingtonu. Několik povýšení, a teď tohle.

Čini byla taková rebelka, když jsem se s ní seznámil! Dva dlouhé černé copy a oheň v očích. Byla rozhodnutá měnit svět. A já na tom byl podobně. Vášeň. Lepší sex jsem nikdy neměl. Prudký, odhodlaný, opojný. Pokaždé to bylo, jako bychom to dělali poprvé a zároveň naposledy. Pak manželství, dvě děti. Co se se mnou stalo potom, to vlastně nevím. Asi jsem uvízl v tom věčném kolečku. Postavení. Peníze. Věci, které se po té bombě, co na mě Čini vybalila, najednou nezdají tak důležité.

Ozve se cinknutí ohlašující, že se blížíme k letišti. V kabině se rozsvítí. Z reproduktoru se ozve Derekův hlas s pokyny k přistání. Všichni kolem mě se budí, balí si věci, chystají se do Koreje. Musím se soustředit na svůj úkol. Posbírám papíry a nacpu je zpátky do aktovky se zlatým znakem ministerstva zahraničí. Uvnitř zahlédnu nerezovou krabičku s tím hřebenem. No jo, hřeben. Hrozná záhada, ten hřeben. Přísně tajný. Musím přijít na to, proč ho kdosi ze Severní Koreje poslal prezidentovi Spojených

států. Nějací hlavouni z rozvědky si myslí, že je to důležité. Vytáhnu ho z aktovky a otočím krabičku tak, aby ostatní cestující neviděli, co je uvnitř. Otevřu ji a v ní leží ten hřeben. Je úžasný. Odborník ze Smithsonova institutu říkal, že je z nejjemnější želvoviny. Okraj má z čistého zlata a vykládaný dvouhlavý drak je z bílé slonoviny. Určitě prý je korejského původu a vyrobený byl někdy v 19. století. Taky říkal, že to je ženský hřeben. S tím dvouhlavým drakem si ale tak jistý nebyl. Pořádně si vykládaného draka prohlédnu. Je sestavený z tak neuvěřitelně malinkých kousků slonoviny, že hlava vypadá skoro skutečná. Ten odborník tvrdil, že takový hřeben by patřil do muzea, a když se na něj teď dívám, docela mu to věřím. A taky je tu zpráva, která s ním přišla. Dvě slova: „Jedna Korea“. Takže Severní Korejci chtějí znovusjednocení – diplomatickou, nebo válečnou cestou? To je nejspíš to, co mám zjistit.

Zavřu krabičku a vrátím ji do aktovky. Zapnu si na monitoru pohled z přední kamery letadla. Po patnácti hodinách ve výšce jedenácti kilometrů je příjemné vidět zase zemi. Ještě je hodně daleko.

Letadlo se nakloní na křídlo a začne klesat. Podívám se z okna a snažím se nemyslet na Čini. Východ slunce nás pronásleduje už od té doby, co jsme přelétali nad Japonskem. Vypadá to, že do Soulu to stihneme rychleji než on... Dívám se dolů na město zalité měkkým ranním světlem. Miliony lidí se teď ve věžácích hrabou z nízkých korejských lůžek a vaří si ty své příšerné čaje *poričcha*. Poznat je není vůbec snadné. Nejkonfucianštější země na světě. Jestlipak si oni dělají starosti s třetí světovou válkou?

Dívám se, jestli nezahlédnu místo, kde jsme s Čini bydleli, ale nevidím ho. Město je teď ještě větší, stejně jako moje práce. Tenkrát bylo všechno tak jasné a prosté: zachránit svět, aby se sám nezničil. Zvláštní je, že dnes vlastně mám stejný úkol, ale už to není tak jednoduché. Pravidla jsou jiná. Čini nikdy nezapomněla na to, oč jde. Pořád má v sobě stejnou vášeň. Já už ne.

Hlava mě bolí čím dál víc. Zastavím Dereka, když jde kolem, a požádám ho o dva aspiriny a vodu. Konečně se na monitoru v dálce objeví světla letiště. Vypadá strašně malé. Po tisíci přistáních na tisíci letištích pořád ještě tuhle část letu nesnáším. Děsí mě, jak rychle se země při přistání blíží. Pořád je kilometry daleko, a minutu nato přímo pod vámi letí ranvej rychlostí nějakých dvě stě padesát v hodině.

Rozhlédnu se po městě. Korea, nové jeviště téhle show. V současném jednání vystupuje pětasedmdesát milionů lidí. Možná kdybych se byl tak pilně naučil korejsky, mohl bych touhle dobou být zpátky ve Virginii, probírat to všechno s Čini a snažit se zase najít pravdu.

Řev motorů o několik tónů klesne a já slyším, jak se vysunuje podvozek. Letadlem otrásají turbulence. Zvedá se mi žaludek. Nabíráme správný směr k přistání a já cítím v krku žaludeční šťávy.

Zabránit třetí světové válce. Proto mě na patnáct hodin zavřeli do téhle hliníkové plechovky, kde jsem nemohl mluvit s Čini. Třetí světová válka. Potím se jako čuně a špatně se mi dýchá. Třetí... světová... válka. Na monitoru se rychle blíží ranvej. Pevně zavřu oči a vidím mladou tvář Čini, dlouhé černé copy a ohnivý pohled.

Sakra, Čini. Proč jsi to musela udělat zrovna teď?

Když se konečně dostanu do letištní haly, čeká na mě chlápek z vyslanectví v tmavomodrém obleku a v módních brýlích s černými obroučkami. Představí se jako John. Za ním stojí gorila ve sportovním saku, které na těch jeho obřích svalech vypadá nejméně o číslo menší. Má sluchátko a profesionálně pozoruje všechny a všechno kolem.

Ulevilo se mi, že zase stojím na pevné zemi. John a ta gorila mě vedou letištěm a já si sundám sako, aby mi uschla košile. Aspiriny od Dereka začínají zabírat, ale pořád je mi mizerně. Nedostatek spánku a starost o manželství mě vyčerpaly. Musím se nutit vůbec fungovat.

Je brzo ráno a na letišti moc lidí není. Pár byznysmenů s aktovkami spěchá, aby stihli let. Žena vede k letadlu nějakou starší paní, nejspíš svou matku. U jedné brány čeká skupina středoškoláků. Kluci mají bílé košile a vázanky, dívky sukně ke kolenům. Vypadají šťastně a nadšeně. Kdyby tak věděli...

Na terminálu jsou stovky typických letištních obchodů a restaurací. Jsou tam drahé butiky – Chanel, Dolce & Gabbana, Ascot Chang. Je tu McDonald's a vedle něj sushi bar, Pizza Hut a naproti nudlárna. Je tu ale i něco jiného: nápisy v hangulu, angličtině, japonštině a čínštině. To člověk nevidí v Tokiu, v Pekingu ani v Singapuru. Jen tady.

Cestou ukážu hlavou na gorilu. „Proč máme doprovod?“ zeptám se Johna.

„Příkaz shora,“ odpoví. „Jsou lidi, co by rádi viděli, kdyby se zdejší situace nenapravitelně zvrtila.“

„V jakém smyslu?“

„Americký oficiální činitel jako vy je možný terč.“

Já? Terč? Najednou mě únava poněkud přejde. Myslím na Čini a na naše děti, jedenáct tisíc kilometrů vzdálené. Stejně jako ta gorila si všímám všeho a všech kolem.

Vyjdeme ven a tam na nás čeká limuzína s řidičem. Před ní stojí nastartovaný escalade se zatmavenými okny. Když nás řidič limuzíny uvidí, otevře dveře auta a já s Johnem nastoupíme. Gorila nasedne vedle řidiče a escalade vyrazí před námi do města.

Po letištní dálnici míříme k mostu Jongjong a do nížiny Inčchon. Rozhlédnu se, jestli se v černém koženém interiéru limuzíny neskrývá káva. Nevidím ji, je tu jen láhev vody. Vezmu si ji a napiju se. John mě nešetří a začne mi recitovat itinerář. „První schůzku máte v devět, s velvyslankyní Morrisovou,“ vypálí. „Na vyslanectví budeme kolem tři čtvrtě na devět, takže budete mít chvíli čas se osvěžit.“ Osvěžit... nejspíš i vypadám tak mizerně, jak se cítím.

„A mimochodem,“ dodá, „velvyslankyně pozvala taky generála Dunninga.“

No skvěle. Generál George Washington Dunning, velitel amerických vojsk v Koreji. „Já myslel, že se setkám jen s velvyslankyní a jejími lidmi,“ namítnu.

„No, však víte, jak to chodí,“ prohlásí John a svá slova doprovodí významným pohledem.

Jo, to vím. Když se dají do pohybu armády a tanky a rakety s nukleárními hlavicemi a když se supervelmoci staví na tu, či onu stranu a začínají vyhrožovat, všichni se trochu vyděsí. Akciové trhy střemhlav padají. Lidé si začnou stavět kryty a kupovat konzervy. Voliči se dožadují

různé akce. A v té chvíli generálové jako Dunning dojdou k přesvědčení, že by tomu měli velet.

A John pálí dál. „Dnes odpoledne schůzka s korejskou stranou – ministr obrany Han, ministr zahraničí Kim, ministr pro znovusjednocení Pak. Zítra ráno schůzka s odborníky na dění na severu.“

Jinými slovy se špióny. „Mají něco nového?“ zeptám se. „Ne. A od Číňanů a Rusů taky nic. Patová situace, dá se říct.“

Pak John s významně povytaženým obočím dodá: „Zítřejší odpoledne máte blokované, ale neřekli nám na co.“

To je schůzka s „lidmi ze CIA“ kvůli tomu hřebenu a vzkazu, který s ním přišel. Jenže tohle mu říct nemůžu – i na zamíni to ví jen ministryně a já, nikdo jiný prověření nedostal –, a tak odpovím prostě: „Tajné.“

Celý zbytek cesty až na vyslanectví už John mlčí. Cesta obvykle trvá hodinu, ale teď je špička, takže to budou dvě. Cestou si zapnu mobil a podívám se na zprávy. Je tam jedna od Čini, která mi přeje štěstí a slibuje, že až se vrátím, probereme to všechno podrobněji. Je tu taky vzkaz od naší dcery Jenny, která zrovna minulý týden dostala první mobil. Strašně rád od ní dostávám zprávy, i když jsme jí řekli, že mi jich nesmí posílat víc než jednu dvě denně. Náš syn Will ještě není dost starý na to, aby měl vlastní mobil, a je mu to celkem jedno. Myslí si, že mobily jsou pro holky, ne pro takovou budoucí hvězdu NBA, jako je on. Odpovím na zprávy. I jedenáct tisíc kilometrů daleko si uvědomím, že Čini má pravdu a že se dětem dost nevěnuju. Měli bychom víc cestovat. Vzít si rok volna, nebo dva. Ukázat jim svět, aby viděly víc než

naš středostavovský kousíček Severní Virginie. Učit je, že můžou ten svět změnit.

Už jsme v Soulu, ve čtvrti Pučchon. Podívám se z okna. Je příjemné být zpátky. Připomíná mi to šťastné časy, kdy jsem tu žil s Čini. Silnice je plná malinkých autíček a dodávek s nápisy v hangulu na boku. Po celém městě stojí jako armáda vojáků v pozoru vysoké věžáky. Chvíli jedeme podél řeky Han a pak přes most Songsan do samého srdce Soulu. Město je našlapané moderními budovami. Sklo, ocel, beton, hliník. Připadá mi, že na každém rohu se staví další. Všude jsou auta a autobusy, dodávky a lidi na motorkách. Klaksony houkají, nákladáky řvou, po kolejích si to sviští příměstské vlaky. V úzkých uličkách křížících bulváry otevírají obchodníci své krámky. Chodníky jsou plné chodců. Město je cítit výfukovými plyny a kim-či. Pulzuje energií. Žasnu nad těmi pilnými, inteligentními lidmi. Tady je jasně vidět to, čemu se říká „zázrak na řece Han“ – vzestup od beznadějně chudé země k jedné z nejmodernějších na světě za pouhých padesát let.

Jen doufám, že dokážu zabránit tomu, aby tohle všechno zničila třetí světová válka.

DVĚ

Limuzína se blíží k budově vyslanectví, kde jsem pracoval, když jsem v Koreji žil. Jen kousek odtud leží palác Kjonbok, poslední domov dynastie Čoson. Přímo na sever jsou přes smog velkoměsta vidět otevřené prostory palácových zahrad. Za nimi se tyčí hora Pukhansan a hledí na Soul jako obří Buddha usmívající se na své poddané. Dojedeme k mohutné železné bráně vyslanectví s velikými červenými příkazy k zastavení. Vyslanectví mi vždycky připadá jako přesazené ze Sovětského svazu z období studené války: osmipatrový betonový kvádr. Kdykoli ho vidím, říkám si, že bychom ho měli strhnout a nahradit něčím modernějším. Znáte to, imidž a tak. Před bránou hlídkuje soulská policie. To je logické. Všechno mimo území ambasády je jejich terén. Ovšem těsně za bránou stojí nějakých deset amerických mariňáků s emšestnáctkami v rukou. Znáte to, imidž a tak.

Za bránou vystoupím z limuzíny a John mě vede do budovy. Uvnitř to vypadá přesně stejně jako před dvanácti lety – to, co před padesáti lety nějaký architekt považoval za progresivní, je teď jen deprimující. Kdysi moderní nábytek v hale je ošuntělý a světlo zbytečně ostré. U bezpečnostní kontroly naskenují naše průkazky. Když chce bezpečák vidět obsah mé aktovky, řekne mu John, že je

to v pořádku, a bezpečák nás pustí dál. Vyjedeme výtahem do osmého patra. Zajdu si na záchod a podívám se do zrcadla. Mám pytle pod očima a kůži těstovitě bledou jako člověk, který dva dny nespál. Prohrábnu si vlasy prsty a nacákám si do obličeje studenou vodu. Trochu to pomůže, ale stejně pořád vypadám příšerně. Vyjdu z toalety a John mě vede do konferenční místnosti bez oken. Tmavomodrý koberec je pořád stejný, jako když jsem tu pracoval, jen ještě ošoupanější, a mahagonové obložení by potřebovalo znovu nalakovat. Je tu dosud ten starý konferenční stůl, ke kterému se vejde pětadvacet lidí a ještě budou mít všichni dost místa, aby si pohodlně rozložili papíry. V čele stolu americká vlajka v mosazném stojánku. Vedle další stojánek s vlajkou jihokorejskou – červený a modrý jin a jang a trigramy v každém rohu. Přistoupím k bufetové skříňce a naliju si šálek kávy. Hodím ho do sebe a kofein mě okamžitě začne probírat. Usadím se kousek od čela stolu, vytáhnu z aktovky papíry, ale skříňku s hřebem nechám uvnitř. Myslím na Čini, na Jenny a Willa. Radši bych byl s nimi než tady. Raději bych hledal řešení tam. Zaženu ty myšlenky. Teď jsem tady a musím se soustředit.

Otevřou se dvojité dveře konferenčního sálu a vejde Betty Morrisová, velvyslankyně USA v Koreji. Pohledná žena středního věku. Na sobě má elegantní tmavomodrý kostým a bílou halenku. Všechny šperky jasně volají „luxus a styl“. Vlastně vůbec všechno na ní vypovídá o tom, že pochází z hodně zazobané rodiny – tak se ostatně stala velvyslankyní. Bohaté, kteří podpoří prezidenta ve volbách, čeká odměna. Ovšem středně dlouhé světlé vlasy,

které jsem nikdy neviděl jinak než dokonale upravené, jsou teď rozcuchané, jako by se už nějakou dobu nepodívala do zrcadla. No, to určitě.

Betty s sebou má dva poradce. Jeden z nich je Craig Matthews, první tajemník. Kdyby se na ministerstvu zahraničí fasovaly obleky, vypadaly by přesně jako ten, který má Craig na sobě. Studoval na Harvardu a je neskutečně chytrý. Je ale z těch, co nikdy nemají vlastní názor, a zásadně se nepřidává na žádnou stranu, dokud si není jistý, že bude vítězná. Říkám si, jestli jsem už taky takový. Druhou tajemnici neznám. Je to mladá Korejka, drobná a přitažlivá.

Za Betty napochoduje dovnitř generál George Washington Dunning ve slavnostní uniformě. Betty nás představí a já Dunningovi stisknu ruku. Je menší, než jsem si ho představoval. Bude mít nejvýš tak metr sedmdesát, a vlastně možná ani to ne. Má brýle s kovovými obroučkami a vlasy ostříhané nakrátko. Vypadá spíš jako nějaký vědátor, ale na každém rameni má tři hvězdičky a na hrudi řádku válečných vyznamenání. Já ve své propocené košili na něj ani zdaleka nemám.

S sebou si přivedl jednohvězdičkového brigádního generála a jednoho plukovníka. Taky jsou v slavnostních uniformách a vypadají jako odliti ze stejné armádní formy. V rukou mají tlusté aktovky.

Zástupci armády usednou ke stolu naproti mně.

První samozřejmě mluví Dunning. Na člověka jeho velikosti má překvapivě sytý hlas. „Tohle je generál Jeffries, můj šéf štábu,“ představí ho. „A tohle plukovník Nielson, vojenská rozvědka. Zodpoví vaše otázky.“ Jo, přivedl si na

mě těžkou artilérií – samá hvězdička, orel, medaile, záda vojensky rovná, tvrdé a nemilosrdné pohledy. Aby bylo jasno, já si těchhle lidí vážím a rozhodně líp spím s vědomím, že je máme na své straně. Ale určitě sem nepřišli odpovídat na mé otázky. Domnívají se, že diplomati jako já ani nevědí, jaké otázky mají správně v takovéhle situaci klást. A možná že mají i pravdu.

Jeffriese a Nielsona pozdravím pokývnutím. Oplatí mi to bez výrazu, jako bych byl vojín na přehlídce. Pak dodám: „Paní velvyslankyně, Craiga znám, ale s druhou vaší tajemnicí jsem ještě neměl to potěšení.“

„Aha, promiňte,“ omluví se Betty sedící v čele stolu. „Tohle je Anna Carlsonová. Je to právnička se specializací na mezinárodní právo. Na vyslanectví nastoupila teprve nedávno.“

Anna Carlsonová sedí za velvyslankyní a Craigem. Na sobě má elegantní šedé sako a sukni. Dlouhé černé vlasy má úpravně stažené dozadu. Vypadá tak na třicet – dost mladá na to, aby se účastnila schůzek s velvyslanci a generály. Ale když mě pozdraví, zaznamenám v ní něco – něco, co Craig a Betty nemají. Je to stejný pohled, jaký mívala Čini – vlastně dosud má. Inteligence. Hloubka. Přesvědčení. Jako by věděla něco, co neví nikdo jiný.

Porada začne. Betty sedí na židli a hraje si s prstenem – vsadil bych se, že to je Harry Winston a ten diamant v něm bude mít aspoň šest karátů. Takhle zblízka skutečně vypadá vyčerpaně, jako by týden nespala. Mluvit nechává Craiga. A ten se do toho pustí. Zaplať pánbůh, že káva zabrala a já jsem schopen se soustředit. Na celý ten průšvih se dá dívat z asi deseti různých úhlů, a podle toho, co říká

Craig, je to ještě horší než to, co nahlásili do Washingtonu. Hrozí, že Severní Korea se pod tíhou sankcí zhroutí. A „milovaný vůdce“ vyhrožuje válkou, aby se udržel u moci. Přesunul k hranici půlmilionovou armádu. Craig dodá, že také Číňané přesunuli vojáky k hranici se Severní Koreou na řece Ja-lu a jsou připraveni poskytnout „humanitární pomoc“, jak tomu říkají. To určitě. Spojené státy varovaly Čínu, ať se do toho neplete, a Čína zatím poslechla. Rusové si pochopitelně taky chtějí přihrát polívičku a spěšně přesunují vojáky a tanky k Chasanu u severokorejské hranice. Jak přímá, tak neoficiální diplomacie mezi všemi zúčastněnými stranami se už zvrhla na pouhé hrozby a chřestění zbraněmi.

A do toho Japonci – naši drazí přátelé Japonci – využijí toho, že Čína je zaujatá Koreou, a posilují vojenskou přítomnost na sporném souostroví Senkaku. A Craig tvrdí, že Země vycházejícího slunce si brousí zuby ještě na pár dalších ostrovů. Jak milé.

Craigovo hlášení trvá pětáctýřicet minut. Když skončí, zeptám se ho na náladu v Jižní Koreji. Odpoví, že lidé mají strach. Jihokorejský prezident zatíná zuby a tváří se, že se nic neděje. Akciový trh se ale propadl a firmy propouštějí. Skoro každý den probíhají protikomunistické protesty. A taky protiamerické. Někteří chtějí válku, aby napětí jednou provždy skončilo. Většina lidí chce ale prostě mír.

Pak je na řadě generál Jeffries, který zrekapituluje naši vojenskou reakci. Otevře složku a sdělí mi, že armáda přesunula do Jižní Koreje dvacet tisíc vojáků, čímž naše celková přítomnost v zemi vzrostla na padesát tisíc. Dalších padesát tisíc je v pohotovosti a může být vysláno ve velmi

krátkém termínu. Do Japonského moře jsme přesunuli letadlovou loď s doprovodem a další čeká hned za hranicí Žlutého moře. Velení zrušilo všem vojákům v Jižní Koreji dovolené a základny jsou v nejvyšší pohotovosti. Po dvaceti minutách to Jeffries shrne prohlášením, že vojenské síly USA jsou připravené čelit „jakékoli situaci“, a zaklapne desky.

Pak se ke mně ještě nakloní generál Dunning. „Ještě jedna věc,“ dodá svým zvučným hlasem. „Jaderná hrozba. Rozvědka tvrdí, že Sever je schopen provést jaderný útok na Soul, Tokio a snad i na západní pobřeží USA. Máme odstrašovací plány, ale upřímně vám řeknu, pane Simone, že nevíme, proti čemu vlastně stojíme.“ Pět vteřin se na mě chladně mračí a pak se zase opře.

Povzdechnu si. Tak tohle rozhodně na třetí světovou vypadá. Armády jsou na pochodu, rakety namířené a lidi, co tomu velí, si navzájem vyhrožují. Supervelmoci na sebe zle koukají přes jednu rozdělenou zemi, velkou asi jako můj domovský stát Michigan. Tomu říkám průšvih.

Rozhlédnu se po místnosti. Betty si přestala hrát s diamantovým prstenem a vypadá, jako kdyby potřebovala dlouhou dovolenou ve svém luxusním penthousu na Park Avenue. Craig se netváří nijak, jako obvykle. Vojáci mají kamenné výrazy a Anna Carlsonová neřekla ještě ani slovo. Když se teď na ni podívám, připadá mi, jako by mě pozorně studovala a snažila se odhadnout, jestli na takový úkol vůbec mám. A po tom, co jsem právě vyslechl, si stejnou otázku kladu i já.

Generál Dunning na mě pořád ještě zírá. „Pane Simone,“ řekne konečně, „byl jste vyslán, abyste zhodnotil

situaci a pomohl prezidentovi zformulovat strategii. K jakému řešení se prezident přiklání – k vojenskému, nebo k diplomatickému?“

Zavrtím hlavou. „Generále, mojí povinností není hádat, jak prezident zareaguje. Mojí povinností je jen ohlásit, co se tady dozvím.“

Generál mi přimhouřenýma očima jasně sděluje svou nespokojenost s tím, že jsem mu neodpověděl na otázku, jak mi rozkázal. „A co tedy vidíte, pane Simone? Situaci, která vyžaduje vojenský zásah, nebo další diplomacii?“

„Víte, generále,“ odpovím konečně, „sedmdesát pět milionů Korejců na nás spoléhá, že situaci zvládneme správně. K tomu připočtete potenciální další miliony, pokud konflikt eskaluje i mimo tenhle poloostrov. Desetitisíce amerických vojáků –“

„O našich vojácích mi nic vykládat nemusíte!“ rozkřikne se Dunning. „Za ty nesu zodpovědnost já, a já vím moc dobře, co je v sázce.“

Dunning odstrčí židli a vstane. Kupodivu vypadá vyšší než metr sedmdesát. „Ano, pane Simone,“ prohlásí, „náš úkol je zvládnout situaci správně. Ale fakt je ten, že v určitých situacích vojenský zásah zachrání víc životů než diplomacie. Tak se ujistěte, že prezident i ministryně zahraničí vědí, kdy taková situace nastane. Říkám to jasně?“

V téhle chvíli bych se mohl zvednout stejně jako generál do celé své výšky sto osmdesáti sedmi centimetrů a zprážit ho pohledem shora. Mohl bych mu připomenout, že jsem v Koreji jménem jeho nejvyššího velitele a že jsem si jistý, že jeho washingtonští nadřízení to zvládnou. Ale

ještě se mi motá hlava z toho všeho, co říkali Craig a generál Jeffries. Účinky kávy vyprchaly a jsem zase unavený. Zůstanu tedy sedět a kývnu.

Dunning si také sedne a založí ruce na svých medailích. Betty nervózně přejíždí pohledem od generála ke mně, pak k Matthewsovi a zase zpátky. Matthews se dívá přímo před sebe do prázdna.

Po dlouhé pauze se ozve plukovník Nielson. „Pane Simone, slyšeli jsme, že máte zítra schůzku s CIA o nějaké zásilce, která přišla do Bílého domu. Můžete nám říct, o co jde?“

Všichni se podívají na mě. „Ta informace je utajená,“ odpovím. „Můžu vám říct jen to, že Bílý dům obdržel zprávu od jistého, podle našeho názoru věrohodného zdroje ze Severu. Chceme to prověřit.“

„Zprávu?“ zavrčí Dunning. „Co se v té zprávě říká?“

„Je mi líto, generále,“ odpovím. „Jak jsem už řekl, je to utajovaná informace.“

Generál rozplete ruce a nakloní se přes stůl. „Chcete říct, že prezident a ministryně zahraničí se nedomnívají, že by měli sdílet s velitelem amerických ozbrojených sil v Koreji zprávu od nepřítele?“ Odstrčí židli a opře se dlaněmi o stůl, jako by se chystal ho přeskočit. „Slyšel jste vůbec něco z toho, co tady říkali pan Matthews a generál Jeffries? Možná, že ve Washingtonu to nebezpečí necítí. Ale nepřítel má pět set tisíc vojáků padesát kilometrů od brány téhle budovy. Jestli ode mě Bílý dům očekává, že ochráním tady paní velvyslankyni, padesát milionů Jihokorejců a padesát tisíc amerických vojáků, bylo by asi záhodno mi sdělit, co se děje.“

Nadechnu se. „Je mi líto, generále,“ snažím se najít správnou rovnováhu mezi rozhodností a respektem, „nemůžu.“

Generál vypadá, že by mě nejradši popadl pod krkem. Jeffries natáhne ruku a dotkne se Dunningovy paže, ale generál si toho zjevně ani nevšimne. Betty Morrisová vypadá, že nemá dost energie na to, aby v našem sporu hrála roli prostředníka, a Matthews zjevně neví, co dělat.

Pak se poprvé ozve Anna Carlsonová. „Pánové,“ řekne překvapivě klidným hlasem, jako kdyby napětí v místnosti nebylo nic horšího než přátelský spor o to, kdo vyhraje Světovou sérii, „možná bychom si měli udělat přestávku. Pan Simon má za sebou dlouhý let a dali jsme mu hodně látky k přemýšlení. Pojdme mu dopřát trochu času. Co kdybychom se tu znovu sešli v jedenáct? To je za pětatřicet minut.“

„Dobrý nápad,“ souhlasí rychle Betty.

Generál Dunning po chvilce zvedne dlaně ze stolu a narovná se. Krátce kývne. „Dobře,“ řekne. „V jedenáct.“ Pak vypočoduje z místnosti a generál Jeffries a plukovník Nielson jsou mu v patách.

Velvyslankyně Morrisová zavrtí unaveně hlavou a odejde. Matthews shrábne papíry a následuje ji, takže Anna a já zůstaneme sami.

Anna si mě věcně změří. „Měl byste se projít, pane Simone,“ řekne. „V Soulu je krásné ráno a v paláci Kjonbok kvetou tomelové stromy. Je tam teď moc hezky. A palác je plný příběhů. Vyčistíte si hlavu a trochu se uvolníte.“

„Hm,“ kývnu. „Možná to udělám. Budu tam v bezpečí?“

„Někoho s vámi pošleme,“ slíbí a otevře mi dveře.

TŘI

Vyjdu z konferenční místnosti. Ze všeho nejradši bych teď zavolal domů a ujistil se, že Čini a děti tam pořád ještě jsou, a pak se stočil někde na pohovce a trochu se dospal. Jenže půlka dopoledne je pryč a já mám jen dva dny na to zjistit, co se tu děje, než budu muset odletět zpátky do Washingtonu. A Anna má pravdu – potřebuju si vyčistit hlavu. Když jsem tady pracoval, rád jsem se v paláci Kjonbok procházel, a tak se rozhodnu uposlechnout její rady.

Sjedu výtahem do vstupní haly, kde na mě čeká ta gorila, co mě doprovázela z letiště. Pořád ještě má v uchu sluchátko a všimnu si, že se mu trochu vybouluje sako v podpaží. „Já jsem Mike,“ sdělí mi bezbarvě. „Jsem váš doprovod. Nevšímejte si mě. Budu se jenom držet za vámi.“

No jasně. Nebudu si vůbec všímat mohutného Mikea s pistolí pod sakem. Chvilku uvažuji o tom, že bych zůstal na vyslanectví, ale opravdu potřebuju trochu čerstvého vzduchu. Pokrčím rameny a vyjdu na ulici. Mike jde za mnou. Zamiřím k paláci Kjonbok. Ranní opar se rozplynul, a jak správně říkala Anna, je krásný den. Májový vánek odnáší zápach letadla, který mi ulpěl v šatech. Slunce mi zahřívá záda a brzo si přestanu dělat starosti s tím, že mě musí doprovázet Mike. Přejdu přes ulici k rozlehlému

náměstí před bránou Kwanghwamun. Dvojitá pagoda brány se rozprahuje nad třemi vstupními oblouky. Ty samy mají opěrné pilíře a překlady zdobené složitými zeleně, modře a oranžově malovanými vzory. Projdu vchodem na území paláce. Před sebou mám několik budov, jejichž střechy se zelenými taškami se na okraji elegantně vzpínají vzhůru jako křídla obřích ptáků stoupajících k nebi. Na protějším konci nádvoří stojí pavilon s dlouhou verandou. Po kamenném dláždění se procházejí stovky turistů. Dělají si selfička nebo na budovy jen v úžasu zírají. Zvolna zamířím k pavilonu, zhluboka dýchám těžký jarní vzduch. Je cítit hlínou, čerstvě posekanou trávou a jemnou vůni tomelových květů. Protáhnu si nohy, krev se mi rozproudí. Křeče povolují, místa zatuhlá z dlouhého letu se pomalu uvolňují. Nálož informací, které si odnáším ze schůzky, taky přestává být tak těžká.

Dobře se rozhlédnu. Palác Kjonbok. Nejposvátnější místo Koreje. Po víc než pět set let tady sídlila dynastie Čoson. Od té doby, co jsem tu byl naposled, přibýly nové budovy. Korejci slibovali, že znovu postaví stovky palácových budov, které strhli Japonci v průběhu své pětatřicetileté okupace před druhou světovou válkou. A zřejmě se jim to docela daří. Přeju jim to.

Podívám se přes palác k severu, na horu Pukhansan, která se hrdě tyčí proti kobaltově modrému nebi. Pak pohlednu na jih, k srdci Soulu, třpytivého moderního města mezi kopci shlížejícími na řeku Han. Nechám se zalévat sluncem a plnit duchem Koreje. Skoro cítím, jaké to je být jedním z nich. Dojdu až k pavilonu. Mike jde pár metrů za mnou a v tom modrém sportovním saku a šedých

kalhotách se mu moc nedaří předstírat, že je obyčejný turista. Podívám se na hodinky. Za čtvrt hodiny musím být zpátky na vyslanectví, kde mám další schůzky. Co jsem se zatím dozvěděl? Co bych měl dělat? No tak, Nate, snaž se něco vymyslet. Ministryně a prezident chtějí slyšet zprávu a já ji můžu zabarvit, jak budu chtít. Kdybych si tak tady v paláci mohl dopřát aspoň hodinu volna. Nebo celý den. Možná by mi to pomohlo najít nějakou odpověď, a snad dokonce získat zpátky tu vášeň, kterou jsem v sobě míval, když jsem tu žil. Ale čekají na mě. Chtějí mi sdělit, co se děje a co by se podle nich mělo udělat. A potřebuju se dozvědět něco víc o hřebeni s dvouhlavým drakem a zprávě, která s ním přišla.

„Jedna Korea,“ řekne za mnou ženský hlas. Rychle se otočím. Nade mnou na verandě pavilonu stojí Anna Carlsonová. Dívá se na mě dolů a má v očích zase tu sebejistotu – nebo co to je –, které jsem si všiml, když jsem ji viděl poprvé.

„Co jste říkala?“ zeptám se.

Sejde z verandy a zastaví se přede mnou. Temenem hlavy mi nedosahuje ani k nosu. Rozhlédne se po nádvoří. „Nejsou ty tomelové květy krásné?“ zeptá se.

„Ne, ne,“ zavrtím hlavou. „Co jste to říkala předtím? Teď, před chvílíčkou, když jste byla na schodech?“

Významně se na mě usměje a ukáže, ať jdu s ní podél pavilonu. „Věděl jste, že v roce 1394 král Tchedžo – to byl první král dynastie Čoson – tady ty tomely nechal nasázet, protože byl přesvědčený, že zahánějí tygry? Dneska jsou tygři v Koreji málem vyhubení, tak to zřejmě zabralo.“ Tiše se zasměje.

Je to skutečně krásná žena a její tvář je hluboce inteligentní. Je tak vyrovnaná, že to teď a tady, při tom všem, co se kolem děje, působí až nepatřičně. Chci se jí ještě jednou zeptat na to, co říkala na verandě, ale pak dojdou k názoru, že jsem ji asi špatně slyšel. Nechám to být.

„No, řekl bych, že sibiřští tygři jsou dneska ohrožení nejenom tam, kde nasázeli tomely,“ pokrčím rameny.

Ukáže na otevřený prostor na nádvoří. „Tady, přímo tady. Tady stálo královnino sídlo, než ho Japonci strhli. Vzpomínáte si, co se stalo?“

„Ani ne,“ odpovím.

„Říká vám něco jméno královny Min?“

„Ta žila tady?“

„A taky tu umřela, osmého října 1895. Jestli si pamatujete něco z korejské historie, víte taky, že za své vlády čelila mnoha tygrům.“

O poslední korejské královně toho nijak moc nevím. „Ano, to ano,“ kývnu a doufám, že konverzace o korejské historii nepůjde moc do hloubky.

Jdeme dál. „Královna byla pozoruhodná žena,“ řekne Anna. „Tady se můžete dozvědět něco o jejím příběhu. Korea prožívala obtížné časy a ona měla sílu, odvalu a milovala svůj lid. Samozřejmě že i teď ohrožuje tuhle zemi mnoho tygrů, stejně jako tenkrát. Mají různou podobu a mluví různými jazyky. Slibují a vyhrožují. A řekla bych, že na tyhle tygry tomelové stromy stačit nebudou, co myslíte?“

Vůbec se mně nelíbí, kam se rozhovor ubírá. Anna je jen podtajemnice a diskuze o politice mají svůj řád, protokol, kterého je třeba se držet. Lidé mohou vytrhnout slova z kontextu, říct věci, které by říkat neměli. Člověk v mém

postavení si musí dávat pozor. Zastavím se a obrátím se k ní. „Podívejte, Anno, právě jsme se seznámili a... nic o vás nevím. Pracujete pro velvyslankyni. Není vhodné, abychom spolu debatovali o americké zahraniční politice bez ní. A musíme se vrátit.“

Zavrtí hlavou. „Nejde jen o americkou zahraniční politiku, pane Simone. Nejde jen o komunisty a kapitalisty a další konflikt mezi supervelmocemi. Tohle je mnohem hlubší. Tohle má kořeny stovky let v minulosti. Je to základ, na kterém tahle země stojí.“

Nakloním hlavu. „O čem to mluvíte?“

Podívá se na mě zpříma a pak řekne: „Jedna Korea.“ Ještě chvíli na mě hledí, pak se obrátí a zamíří k bráně Kwanghwamun.

Jedna Korea. Poprvé jsem ji tedy slyšel správně. Zná tu dvouslovnou zprávu, kterou někdo ze Severu poslal prezidentovi spolu s tím hřebenem s dvouhlavým drakem. Jak s tím ale může mít podtajemnice velvyslanectví něco společného? Jak to může vědět?

Znovu se podívám na hodinky. Na návrat mi zbývá necelých deset minut. Přijdu pozdě. Spěšně vyrazím k bráně Kwanghwamun. Proběhnu prostředním obloukem a vidím, jak Anna nasedá na zadní sedadlo auta. Auto vyrazí a já si říkám, proč se na vyslanectví nevrací pěšky – je to přece za rohem. Pak si všimnu, že mě obklopuje dav. Jsou to lidé různého stáří, muži a ženy, dokonce i děti. Jsou oblečení docela obyčejně, vypadají jako turisté. Jsou jich desítky – tak padesát, řekl bych. Všichni se na mě dívají a usmívají se. Snažím se mezi nimi prodrat, ale zahradili mi cestu. Rozhlížím se po mohutném Mikeovi. Nikde ho nevidím.

Lidé se pohnou a donutí mě pohnout se s nimi. Zamíříme na ulici, kde stojí nastartované auto. Vzpomenu si, co říkal John – že jsem terč. Začnu panikařit. „Hej!“ ohraďím se, když mě dav strká dopředu. „Mikeu, *pomoc!*“ křiknu. Zadní dveře auta se otevřou a nějaké ruce mě strčí dovnitř. Dopadnu na sedadlo. Dveře se zabouchnou a někdo mi přetáhne přes hlavu pytel. Snažím se bránit, ale ruce mě pevně drží. Znovu vykřiknu o pomoc, ale tady uvnitř mě nikdo neslyší. Cítím, jak auto přidává a zahýbá za roh. Kroutím se, ale ten, kdo mě svírá, ví, co dělá. Pod pytlem lapám po dechu. Myšlenky se řítí jako šílené. Začínám panikařit.

„Kdo jste?“ dožaduju se odpovědi. „Co to se mnou děláte? Jsem z amerického vyslanectví. Mám diplomatický status.“ Nikdo neodpoví a auto jede dál. Zahne za pár dalších rohů. Myslím na Čini a děti. Slibuju Bohu, že budu lepší manžel a otec, když mě nechá žít.

Po pár minutách auto zastaví a někdo mě vytáhne ven, stále ještě s pytlem na hlavě. Ruce na mé paži a zádech mě vedou po pár schodech dolů a pak do něčeho, co mi pociťově připadá jako dlouhý tunel. Vzduch je chladný a je to tu cítit jako v podzemí. Představím si kobku a mučírnu. Zařvu a snažím se vykroutit, ale ruce mě drží pevně a vlečou mě dál. Konečně se zastavíme. Pustí mě a sundají pytel. Pomalu si pohledem zvykám na slabě osvětlenou místnost. Chci utéct, ale jsem dezorientovaný, takže jen stojím na místě. Vzduch je poněkud zatuchlý. Kolem se pohybují stíny lidí. Někteří zažihají svíčky, jiní rozdělávají oheň v krbu. Konečně se rozsvítí. Když spatřím, kde jsem, mám pocit, jako bych se ocitl v nějakém bizarním snu.

Místnost je příliš velká, než aby byla pod zemí. Je vysoká přes dvě patra, její šířka může být tak dvojnásobkem délky. Střechu podpírají dřevěné sloupky a malované trámy. Uprostřed čtyři sloupky přidržují dřevěné pódium s baldachýnem. Na pódiu stojí červeně lakovaný trůn. Za trůnem visí vybledlá modrá tapisérie se zlatě vytkávaným dvouhlavým drakem. Vypadá úplně jako drak na hřebeni, který kdosi poslal prezidentovi Spojených států. Jazyky plazí vzhůru, drápy natahuje před sebe a připadá mi, jako by se na mě díval.

Jsem pořád vyděšený, ale tohle zjevně není mučírna. A kobku taky nevidím. Panika trochu opadne, ale jsem naprosto zmatený.

Z jedné strany se u trůnu pohybuje několik žen oblečených v tmavých volných halenách a kalhotách a obsluhují ženu, která ke mně stojí zády. Svléknou jí šaty. Je nahá a její smetanová pleť svítí v záři svíček. Postavu má štíhlou a sportovní, postoj vzpřímený. Ženy jí oblékají několika vrstvou spodničku hanboku. Pak ji podepřou a ona vstoupí do krvavě rudé *čchimy* se zlatým vzorem nad lemem. Když jí sukni uvážou na hrudi, sahá až po podlahu. Pak žena nazuje hnědé dřeváky *namaksin*, takže je o dobrých deset centimetrů vyšší. Rozpřáhne ruce a komorné jí oblečou zlatý kabátec *čogori* s bílým límcem. Na hrudi jí uvážou kaštanovou stuhu. Pak začnou ženu líčit. Někdo přinese stoličky, další komorné na ně vystoupí a začnou pracovat na vlasech. Česou je dlouhými, rozmyslnými tahy. Stočí je na hlavě a připnou zlatou sponou *pinjo*. Položí jí něco na hlavu a zajistí to dalšími ozdobnými jehlicemi. Všechno to působí jako nějaký posvátný obřad, který bych neměl přerušovat.

Konečně jsou komorné hotové, ukloní se a zacouvají někam do tmy, kde je není vidět. Žena ke mně stále stojí zády, ale skloní hlavu. Myslím, že se modlí.

Rozhlédnu se. Lidé zapalují svíčky, připravují čaj, přikládají do ohně. Všichni mají stejné volné šaty. Všimnu si, že za mnou stojí dva muži.

Pořád ještě jsem zmatený, ale z nějakého důvodu se už nebojím. Je tu klid, skoro jako v kostele. Oheň v krbu vypálil vlhkost a zatuchlinu. Rozlehlá síň je teď příjemně teplá. Mám podivný pocit, jako bych se chystal na výjimečnou výpravu.

„Předstupte,“ řekne žena korejsky. Stále ještě stojí na stupínku zády ke mně, ale hlavu už nesklání. Pevný a silný hlas se odráží od zdí. Nejsem si jistý, že mluví ke mně, a tak se nehnu. Muži za mnou mě vezmou za paže a vedou mě dopředu, dokud nestojím přímo pod stupínkem. Vzhlednu.

Obrátí se ke mně. Je úžasná, vypadá jako krásná a děsivá královna. V obličeji se jí oranžově a zlatě odrážejí plameny z krbu, skoro jako by sama hořela. Hanbok jí elegantně splývá po těle. Takhle nalíčená vypadá zároveň křehká a silná. Vlasy jí ženy upravily do hladkých pramenů a smyček a nasadily jí čelenku, která se jí stáčí kolem hlavy jako had. Obepíná její tvář jako rám obrazu. Tmavé oči má naléhavé, ale soucitné. V ruce drží složený vějíř.

„Anno?“ poznám ji. „Co to má zname–“

„Zujte si boty,“ přikáže korejsky.

„Cože?“ nechápu.

Blýskne jí v očích. Ukáže vějířem na mé nohy. „Boty,“ zopakuje. „Na takovém místě se nehodí nosit venkovní boty. Zujte je.“

Muži za mnou mi položí ruce na záda, a tak se zuju. Někdo postaví na podlahu přede mě zori, ale já si sandály neobuju.

„Proboha, Anno. Co to děláte?“

„Mluvte korejsky,“ řekne rovněž korejsky. „Slyšela jsem, že umíte.“ Přistoupí k trůnu a posadí se na něj. Záda má úplně rovná.

„Ano, ale...“

„Tak to dělejte. Jste v Koreji. Mluvte jejím jazykem.“ Zvedne pyšně hlavu a podívá se na mě svrchu.

Konečně mi začne fungovat mozek. „Pro koho pracujete, Anno?“ zeptám se. „Pro Sever? Pro Rusy?“

„Pracuju?“ zopakuje korejsky a ušklíbne se. „Myslíte, že jde o peníze? Vy už opravdu uvažujete jako úředník, co, pane Simone? A nebyl jste vždycky takový. Četla jsem váš spis.“

„Vážně?“ Mávnu rukou. „Podívejte, povězte mi prostě, o co jde.“

„Jedna Korea,“ prohlásí.

Nakloním se dopředu a nahnou hlavu. „Jedna Korea?“ opakuju tázavě. „Jak můžete vědět –“

„Mluvte korejsky!“ oboří se na mě.

Síla jejího hlasu a oheň v očích mě až polekají, a tak přejdu do korejštiny. „Co se to tu děje, Anno? Kdo jsou tihle lidé? Kde to jsme? Budete mít pěkný průšvih.“

„Jak jsem tušila, vaše korejština nestojí za nic,“ prohlásí a odvrátí oči. „Z úcty k lidem, jejichž jazyk používáte, se ho musíte naučit bez přízvuku a se správnou gramatikou.“

„Já nejsem rodilý mluvčí jako vy,“ namítnu.

„Já také ne,“ ušklíbne se. „Od malička mě vychovávali v Americe. Korejsky jsem se začala učit až před pár lety.“

Nechce se mi tomu věřit. Její korejština je dokonalá, jako by jí mluvila celý život. Nemá přízvuk a její slovník je mnohem lepší než můj. To mi je těch mých sedm let korejštiny hodně platných. „Anno, prosím. Co se to tu děje?“ Pečlivě volím správná korejská slova a snažím se minimalizovat přízvuk. „Dvouhlavý drak. Vzkaz, který dostal prezident. Co o tom víte?“

„Není důležité, co o tom vím já. Důležité je to, co se o tom dozvíte vy. To, co zde prožijete, vám možná vrátí oheň, který jste v sobě kdysi měl.“ Kývne na ty lidi za mnou. Přinesou dřevěnou židli s vysokým opěradlem. Ruka mi jemně zatlačí na rameno, abych si sedl.

„Prosím,“ naléhám. „Nevím, co tady se mnou chcete dělat, ale...“

„Proč jste tady?“ zeptá se. Otevře vějíř a začne se rychlými pohyby záěstí ovívat. „Proč jste přijel do Koreje? Jaký máte úkol?“

„Získat přímo na místě představu o tom, co se děje. Pomocť ministryni a prezidentovi formulovat strategii.“

„Za jakým cílem?“

„Cože?“ nechápu.

Přestane se ovívat a zamračí se na mě, jako bych byl hloupý. „Strategie mají své cíle. Říkal jste, že máte pomocť formulovat strategii. Jaký cíl bude mít vaše strategie? Ta otázka je úplně prostá.“

„Podpořit americkou politiku tady v Koreji. Chránit naše zájmy ve východní Asii.“

„No ano. Naše zájmy,“ řekne a začne se znovu ovívat. „Americký imperialismus není recept na světový mír, pane Simone.“

„To není imperialismus,“ odseknu, tentokrát anglicky. Zavrtím hlavou a vstanu. „Podívejte, nemusím tady sedět a debatovat s vámi o americké politice, ať jste, kdo jste. Jasně?“ Rozhlédnu se po svých botách, ale ruka mě vrátí na židli. Tentokrát to není tak jemné.

Anna zaklapne vějíř a kývne. „Máte pravdu,“ řekne. „Nejsme tady proto, abychom debatovali o politice. Místo toho potřebujete slyšet jeden příběh,“ řekne. „Mnoho lidí ho nezná.“

„Mě váš příběh nezajímá,“ prohlásím. „Jestli opravdu pracujete pro ministerstvo zahraničí a chcete si touhle šarádou zničit kariéru, prosím. Ale beze mě.“

„Kariéru?“ zopakuje a pozvedne obočí. „Abych mohla být taková jako vy a Craig Matthews – neškodná, ale mrtvá? Proto tu nejsem.“

„Nejsem mrtvý,“ namítnu bez valného přesvědčení.

„Přestaňte si dělat tolik starostí s kariérou, pane Simone,“ řekne Anna. „Ujišťuji vás, že tohle je pro vaši misi mnohem důležitější než cokoli, co vám může říct velvyslankyně nebo generál nebo CIA. Tohle je příběh snu o jedné Koreji a o dvouhlavém drakovi.“

Znovu se podívám na tapiserii. Dvouhlavý drak se na mě dívá. V hlavě mi zní slova *Jedna Korea*. „No, vypadá to, že stejně nemám na vybranou, Anno,“ pokrčím rameny.

„Říkejte mi Čajong,“ požádá. „To je moje korejské jméno. Když jsem v Koreji, dávám mu přednost.“

Jsem naštvaný, že mě unesli a donutili být publikem tohohle Annina divadýlka. Ale nedá se s tím nic dělat, dokud za mnou stojí její stráž. Navíc cítím, že se tu můžu dozvědět něco důležitého. „Dobře, tak povídejte,“

kývnu. „Ve vašem zájmu doufám, že to nepotrvá moc dlouho.“

„Potrvá to tak dlouho, jak bude třeba, pane Simone. Musíte pečlivě poslouchat. Poslouchat a učit se.“

A pak mě najednou ta příjemně vytopená místnost a Annino královské chování začíná vtahovat do svého kouzla. Připomíná mi to korejské lidové hry, na které jsme s Čini tak rádi chodili, když jsme tady žili. Hodím si nohu přes nohu a opřu se. Nespouštím oči z té pozoruhodné postavy, která sedí na trůnu nade mnou. Uvědomím si, že se hodně podobá Čini.

Sedí rovně, s rukama složenýma v klíně, a jasným silným hlasem začne vyprávět: „Prvního teplého jarního dne se po silnici k sídlu Kamgodang, kde jsem žila, přihnul tryskem palácový posel.“